

Od autorky bestsellerovej série *Havraní cyklus*

MAGGIE
STIEFVATER

KRVAVÉ
PRETEKY

KRVAVÉ PŘETĚKY

MAGGIE STIEFVATER
je autorka těchto kníh:

ZÁZRAKY PADLÝCH SVĚTÝCH

KRVAVÉ PRETEKY

HAVRANÍ CYKLUS

Havraní chlapci

Zlodeji snov

Traja spáči

Havraní král

KRVAVÉ PRETEKY

MAGGIE STIEFVATER

slovar

Copyright © 2011 by Maggie Stiefvater
Published by arrangement with Scholastic Inc.,
557 Broadway, New York, NY 10012, USA.
Translation © Gabriela Patkolová 2019
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2020

ISBN 978-80-556-3910-9

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Maggie Stiefvater – Scorpio Races,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Scholastic Press,

an imprint of Scholastic Inc., v roku 2011,

preložila Gabriela Patkolová.

Zodpovedná redaktorka Monika Haburajová

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2020.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Typografia obálky Tomáš Vicen

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčaním pre konečných predajcov.

*Venované Mariane,
ktorá kone vída v snoch.*

PROLÓG

PRED DEVIATIMI ROKMI

SEAN

Je prvý november, takže dnes niekto zomrie.

Mrazivé jesenné more hrá ešte aj na pravé poludnie všetkými farbami noci – tmavomodrou, čiernou, hnedou. Sledujem, ako sa vzory v piesku menia pod záplavou kopýt. Kone sa prehánajú po pláži, vyblednutej cestičke medzi čiernou vodou a kriedovými útesmi. Vždy je to *nebezpečné*, ale nikdy to nie je také riskantné ako dnes – v deň pretekov.

Keď nastane tento čas v roku, žijem a dýcham plážou. Líca mám drsné od piesku, ktorým ich bičuje vietor. Stehná ma pália od trenia sedla. Ramená sú boľavé od námahy, čo vynakladám na skrotenie deväťstokilového koňa. Zabudol som, aké je to byť v teple a dobre vyspatý, ba aj to, ako znie moje meno vyslovené v rozhovore, nie revané z piesku popri trati.

Som plný života.

Keď s otcom mierime k bralu, zastaví ma jeden z usporiadateľov. „Sean Kendrick! Máš len desať rokov, takže to možno ešte nevieš, no existuje mnoho zaujímavejších spôsobov, ako zomrieť, než je smrť na tejto pláži,“ vraví mi.

Môj otec zacúva a chytí ho za plece, akoby to ani nebol muž, ale nepokojný kôň, pričom sa krátko doťahujú o vekových obmedzeniach pretekov. Otec vyhrá.

„Ak sa váš syn zabije,“ upozorní ho chlap, „bude to iba vaša vina.“

Otec sa ani neobťažuje odpovedať mu a popchne svojho tátoša.

Cestou dole k vode sa predierame v tlačnici mužov a koní. Prekĺznem popod jedného žrebca, čo sa postaví na zadné, keď jazdec trhne uzdou. Bez ujmy sa ocitnem na brehu oceána, obkolesený *capaill uisce* – vodnými koňmi. Majú všetky farby kamienkov z pláže: čiernu, červenú, zlatistú, bielu, slonovinovú, sivú, modrú. Muži si ozdobili uzdy červenými strapcami a sedmokráskami, aby zmiernili nebezpečenstvo, ktoré číha z tmavého novembrového mora, ale nespoliehal by som sa, že im tá hrstka lupienkov zachráni život. Minulý rok vodný kôň, ozdobený kvetmi a zvončekmi, odtrhol svojmu jazdcovi ruku.

Toto nie sú obyčajné kone. Ovešajte ich talizmanmi, ukryte ich pred morským vlnami, ale dnes sa im na pláži neatáčajte chrbtom.

Niektoré sú už nervózne. Z papule im po hrudi steká pena. Pripomína rozvírený oceán a ukrýva zuby, ktoré sa neskôr zahryznú do mužov.

Sú nádherné a smrtiace. Milujú nás a zároveň nenávidia.

Otec ma pošle za usporiadateľmi, aby som mu priniesol jeho deku na sedlo a pásku na rukáv. Farby majú pomôcť divákovi hore na skalách rozpoznať môjho otca, hoci v jeho prípade to nie je potrebné. Nie s tým žiarivo červeným kabátom jeho žrebca.

„Och, Kendrick,“ zamrmle. Obaja máme rovnaké priezvisko. „Vyfasuje červenú dečku.“

Keď sa vraciam k otcovi, pozdraví ma jazdec. „Hó, Sean Kendrick.“ Je drobný a šlachovitý, na tvári má výraz sťa skála. „Deň ako stvorený na preteky.“

Som poctený, že ma zdravia ako dospelého. Akoby som sem patrilo. Kývneme si hlavou a potom sa otočí späť k svojmu

žrebcovi, aby ho osedlal. Má malé, ručne opracované jazdecké sedlo, a keď nadvihne klapku, aby naposledy utiahol popruh, všimnem si nápis vypálený v koži. *Naši mŕtvi pijú more.*

Srdce v hrudi mi búši, keď podávam farby otcovi. Aj on je akýsi nepokojný. Želám si, aby som jazdil ja, nie on, lebo sebou som si istý.

Červený vodný žrebec nervózne odfrkuje. Uši má nastražené. Je nedočkavý. Dnes je vo svojom živle. Bude vrtký, rýchly a neudržateľný.

Otec mi podá opraty, kým ho osedlá červenou dekou. Oblížem si zuby – chutia ako soľ – a sledujem, ako si otec viaže pásku rovnakej farby okolo ramena. Rok čo rok ho takto pozorujem a zakaždým si ju uväzuje pevnou rukou. Tentoraz je to však iné. Jeho nešikovnosť mi prezradí, že sa toho červeného koňa bojí.

Jazdil som na tomto *capallov*i. Vysoko v sedle, s vetrom v tvári, tvrdou zemou pod kopytami a morom, ktoré nám zmáča nohy, nikdy necítim únavu.

Nakloním sa k žrebcovi a prstom mu nad okom kreslím kruh proti smeru hodinových ručičiek, zatiaľ čo mu šepkám do mäkkého ucha.

„Sean!“ okríkne ma otec. Kôň mykne hlavou dohora tak prudko, že sa takmer zrazíme lebkami. „Čo to stváraš? Takto sa k nemu približovať. Nevidíš, aký je hladný? Máš pocit, že s polovicou tváre by si vyzeral lepšie?“

Ja sa však iba pozriem do žrebcovej úprimnej zrenice a on mi s mierne odvrátenou hlavou pohľad opätuje. Dúfam, že si pamätá, čo som mu vravel. *Nezjedz môjho otca.*

Otec si odkašle. „Myslím, že by si už mal ísť hore. Poď sem a...“ Potľapká ma po pleci a vyskočí do sedla.

Na chrbte červeného tátoša pôsobí malý a tmavý. Už odteraz nepretržite zvierajú opraty, aby udržal koňa na mieste. Tým pohybom skrúca hryzadlom v papuli koňa. Sledujem,

ako hádže hlavou. Ja by som to robil inak, ale ja nie som tam hore.

Chcem upozorniť otca, aby si dal pozor, lebo toho žrebca desí všetko napravo a podľa mňa vidí lepšie na ľavé oko, ale poviem iba: „Uvidíme sa v cieli.“ Kývneme si hlavami ako cudzinci. Tento druh rozlúčky je pre nás neznámy, neprirodzený.

Preteky sledujem z útesu, keď sa otcovho ramena a potom aj hrude zmocní sivý vodný kôň. Na krátky okamih vlny nenarazia na breh, čajky nad nami nemávajú krídlami a štrkovitý vzduch v mojich pľúcach sa neprederie von. Nakoniec sivá *kelpia* strhne otca z jeho neľahkej pozície na chrbte červeného žrebca.

Lenže sivák ho v tej štvanci neudrží a otec sa celý dokaličený zrúti do piesku ešte skôr, než sa k nemu dostanú kopytá. Bol na druhom mieste, takže prejde dlhá minúta, kým sa cez jeho telo preženú ostatné kone a znovu ho uvidím. Vtedy je už iba dlhou čiernopurpurovou šmuhou, dopoly pohltenu spečeným príbojom. Otcov tátoš krúži okolo. Spola vyhľadovaná morská príšera však splní, o čo som ju žiadal, a nezje tú vec, ktorou sa môj otec stal. Namiesto toho vlezie späť do vody. V ten deň nie je nič také červené ako more.

Len málokedy myslím na otcovo telo, ležiace vystreté na začervenanom piesku. Skôr si vybavujem, aký bol pred pretekmi. Vystrašený.

Neurobím rovnakú chybu.

PRVÁ KAPITOLA

KIT

Ľudia vravia, že moji bratia by boli bezo mňa stratení, ale v skutočnosti by som bola stratená ja bez nich.

Keď sa spýtate ostrovana, odkiaľ pochádza, zvyčajne odpovie niečo ako „z okolia Skarmouth“ alebo „z opačnej strany Thisby, tej drsnej“, alebo „čo by kameňom dohodil z Tholly“. Ja nie. Spomínam si, že ako malá som zvierala otcovu mozolnatú ruku a akýsi vetrom ošľahaný starý farmár, ktorý vyzeral, akoby vstal z hrobu, sa ma spýtal: „Odkiaľ si, dievčička?“ Prisilným hlasom na svoje pehavé ja som odvetila: „Od Connollyovcov.“ Prekvapilo ho to: „Odkiaľže to si?“ No ja som sa nedala: „Odtiaľ, kde žijeme my Connollyovci. Lebo som jedna z nich.“ A potom – ešte aj dnes sa trochu hanbím za to, čo nasledovalo, lebo to vypovedá o temnej stránke mojej povahy – som dodala: „A vy nie.“

Tak to už chodí. Sú Connollyovci a je zvyšok sveta, hoci ak žijete na Thisby, ten ostatok nie je veľmi veľký.

Ešte do minulej jesene sa naša vcelku tichá rodina skladala zo mňa, môjho mladšieho brata Finna, môjho staršieho brata Gabea a našich rodičov. Finn večne niečo montoval alebo rozoberal a náhradné diely si odkladal do truhlice pod posteľou. Ani Gabe toho veľa nenarozprával. Bol odo mňa starší o šesť rokov a energiu si šetril na rast; už v trinástich mal takmer dva

metre. Keď bol náš otec doma, hrával na írsku flautu a mama večer čo večer čarovala s bochníkmi chleba a rybami, hoci význam toho zázraku som si uvedomila, až keď tu už nebola.

Nešlo o to, že by sme zvyšných ostrovanov nemali radi, no svoju rodinu sme skrátka mali radšej. Connollyovci boli na prvom mieste. Naše jediné pravidlo. Mohli ste uraziť kohokoľvek, kým to nebol Connolly.

Je polovica októbra. Všetky jesenné dni na ostrove sú zrána studené, ale s východom slnka sa oteplia a naberú na farbe. Vezmem žbílko i kefu a češem Dovinu sivú srst', kým sa mi v skrehnutých prstoch nerozprúdi krv. Kým ju osedlám, ona je ako zo škatuľky, zatiaľ čo ja vyzerám ako strašidlo. Je to moja kobyľa a zároveň moja najlepšia priateľka. Stále čakám, čo zlé sa jej stane, lebo ju nadovšetko milujem.

Keď jej zaťahujem podbrušník, Dove ma nosom štuchne do boka, akoby ma chcela uhryznúť, no ihneď sa stiahne. Aj ona ma ľúbi. Nemôžem jazdiť dlho, lebo čoskoro sa budem musieť vrátiť a pomôcť Finnovi s pečením sušienok pre miestne obchodíky. Okrem toho maľujem čajníky pre turistov, a keďže preteky sú tu čo nevidieť, objednávok mám viac než dosť. Po dostihoch už z pevniny neprídu žiadni návštevníci až do jari. Oceán je v zime príliš nevypočítateľný. Gabe bude celý deň preč. Pracuje v hoteli Skarmouth, kde pripravuje izby pre vzácných divákov. Byť sirotou na Thisby znamená, že sa musíte obracať, aby ste vyžili.

Len pred pár rokmi, keď som začala čítať časopisy, som si uvedomila, že na ostrove toho veľa nie je. Aj keď mne to tak nepripadá, Thisby je drobunké. Štyritisíc ľudí žije na skalnatom brale, čo sa vypína z mora, hodiny plavby od hlavnej pevniny. Samé útesy, kone, ovce a úzke cestičky, vinúce sa cez odlesnené polia do Skarmouthu, najväčšieho ostrovného mesta. Pravdupovediac, kým nepoznáte nič iné, postačuje vám aj tento ostrov.

Vlastne, ja poznám i čosi ďalšie, no napriek tomu mi stačí.

Prehánam sa na koni, zatiaľ čo mi prsty na nohách mrznú v ošúchaných jazdeckých topánkach. Finn sedí na príjazdovej ceste a v Morrise sústredene lepí páskou diery na sedadle spolujazdca – darček od mačky Packy. Aspoň sa Finn naučí nenechávať pootvorené okno. Predstiera, že ho to otravuje, ale je mi jasné, že to robí rád. Finnovi sa prieči ukazovať, že je šťastný.

Len čo ma zbadá na Dove, vyzývavo sa na mňa zahľadí. Ešte pred rokom by sa jeho pohľad zmenil na lišiacky úsmev, potom by naštartoval motor a pretekali by sme. Ja na Dove, on v aute. Hoci technicky bol na šoférovanie mladý. Príliš mladý. Na tom však nezáležalo. Kto by nás zastavil? A tak sme súťažili. Ja som uháňala cez polia, on po cestách. Kto dorazil na pláž ako druhý, musel víťazovi týždeň ustieľať posteľ.

Lenže už takmer rok sme nesúperili. Odkedy rodičia zahynuli na čne.

Otočím Dove a vo výbehu pri dome ju vodím do menšieho kruhu. Dnes je však príliš čulá a dychtivá, aby sa sústredila, a ja som príliš skrehnutá, aby som ju dokázala upokojiť a poddať sa mi. Chcela by cváľať.

Začujem túrovať motor. Otočím sa práve včas, aby som videla, ako sa auto rúti dole príjazdovou cestou, pričom za sebou necháva oblak škodlivých splođín. Chvíľu nato sa ku mne donesie Finnovo ujúkanie. Vystrčí hlavu z okna; bledá tvár pod zaprášenými vlasmi a úškrn od ucha k uchu.

„Čakáš na pozvánku?“ zvolá a zalezie späť do auta, aby ešte viac zvýšil obrátky a prehodil rýchlosť.

„Veď počkaj,“ zakričím za ním, no je už ďaleko, príliš ďaleko, aby ma počul. Dove najskôr nastraží uši smerom ku mne a potom ich rozochvene natrčí k ceste. Je divoké chladné ráno a netreba ju prosiť. Zatláčim jej lýtka do bokov a zatskám.

Vyrazí. Kopytá v zemi zanechávajú polkruhovité odtlačky. Trielime za Finnom.

Smer jeho jazdy nie je žiadnou záhadou. Musí ísť po ceste a tu je iba jedna – hlavná, ktorá vedie popri našom dome do Skarmouthu. Nie je však najrovnejšia. Stáča sa okolo patchworkových polí, chránená skalnatými kopcami a živými plotmi. Nemá zmysel hnať sa za ním po serpentínach, kde po ňom zostáva kúdol prachu. Namiesto toho sa s Dove pustíme cez polia.

Dove nie je veľká kobyla – žiadny z pôvodných ostrovných koní nie je, keďže tunajšia tráva nechutí najlepšie –, ale je odvážna a skvelá skokanka. Ak máme pevnú pôdu pod nohami, preskakujeme živé ploty, ako sa nám zachce.

Zdoláme prvú zákrutu a vystrašíme zopár oviec. „Prepáčte,“ zarevem im ponad plece. Ďalšie oplotenie sa pred nami zjaví, keď mám ešte hlavu plnú zvierat, čo sme minuli pred chvíľou. Dove sa musí rýchlo zvrtnúť, aby ho preskočila. Pustím opraty ako najväčší amatér, ale aspoň som nimi netrhla. Kobylka pevne skrčí nohy a obe nás spasí. Zatiaľ čo cvála ďalej, opäť chytím remeň a potľapkám ju po pleci, aby som jej ukázala, že si uvedomujem, ako nás zachránila. Ona pohoď hlavou dozadu, aby dala najavo, že si moje uznanie cení.

Pokračujeme cvalom cez pole, na ktorom sa kedysi pásli ovce. Teraz je však zarastené vresom, čo treba vypáliť. Morris je stále o kus pred nami – tmavá silueta pred stĺpom prachu –, no jeho náskok ma netrápi. Aby sa auto dostalo až dolu na pláž, Finn bude musieť ísť buď cez mesto s jeho ostrými, pravouhlými zákrutami a priechodmi pre chodcov, alebo ho bude musieť obísť, čím stratí pekných pár minút. To nám dá šancu dotiahnuť sa naňho.

Začujem, ako auto na kruhovom objazde zaváha; vzápätí so škripaním vystrelí k mestu. Ja môžem ísť cestičkou okolo Skarmouthu a vyhnúť sa tak ďalším skokom alebo si to

môžem strihnúť cez predmestie, preskočiť pár záhradných plotov a riskovať, že z hotela ma zbadá Gabe.

Už sa vidím, ako dobehnem na pláž prvá.

Rozhodnem sa staviť všetko na jednu kartu, hoci sa vystavujem riziku, že ma zazrie Gabe. Už dlho sme to nerobili, takže upäté staré dámy by sa nemuseli príliš sťažovať, keď im cez záhradky prefičí kôň. Ak nerozpučím nič dôležité.

„Ideme, Dove,“ zašepkám. Vyrazí cez cestu a medzeru v kríkoch. Kde-tu trielime okolo domov, ktoré vyzerajú, akoby vyrástli zo skaly, a popri zaprataných záhradkách, čo sú plné vecí, ktoré sa nezmestili dnu. Z opačnej strany ich lemuje pevná kamenná stena, miesto nehostinné pre kone. Jediná cesta vpred vedie cez poltucta záhrad a popred hotel na druhej strane.

Dúfam, že všetci majú množstvo práce na svojich predných verandách či v kuchyniach. Vtrhneme do záhrad, spolu preskakujúc tácky v prvej, vyhýbajúc sa bylinkovému záhonu v druhej a unikajúc pred štekotom zúrivého teriéra v tretej. Potom nepochopiteľne preletíme ponad prázdnu starú vaňu v poslednej záhradke a ocitneme sa na cestičke k hotelu.

Ako inak, Gabe je vonku a okamžite si ma všimne.

Obrovským zmetákom zbavuje od smetí chodník pred hotelom. Hrôzostrašná, brečtanom obrastená budova s modrými parapetmi a listami ostrihanými okolo okien do úhľadných štvorcov, aby dnu vpustili svetlo, je hotel. Jeho výška blokuje ranné lúče a vrhá tmavomodrý tieň na chodník, ktorý práve zametá môj brat. Gabe je vysoký a v hnedej bunde, čo je mu na širokých ramenách vypasovaná, pôsobí dospelo. Zo zátylku mu vytrčajú trocha pridlhé ryšavo-blondavé vlasy, no aj tak je stále fešák. Zrazu pocítim nával hrdosti, že je mojím bratom. Prestane upratovať, oprie sa o metlu a sleduje ma, ako cválam.

„Nenaštví sa!“ zakričím mu.

Úsmev mu rozjasní len jednu polovicu tváre. Ak ste ho nikdy nevideli skutočne sa usmievať, uverili by ste, že je naozaj šťastný. Smutné, že som si zvykla na tento falošný úsmev. Ochoťne som čakala, či sa znovu objaví ten pravý, a nedochádzalo mi, že by som preto mala niečo urobiť.

Cválam ďalej, a keď sa dostaneme z chodníka na trávu, popchnem Dove do trysku. Tunajšia pôda je mäkká a piesčitá. Cestička, smerujúca k pláži, sa vinie pomedzi kopce a duny, pričom je čoraz užšia a prudko sa zvažuje. Netuším, či je Finn predou mnou alebo za mnou. Musím Dove pribrzdiť do pokľusu, lebo svah je príliš strmý. Napokon nemotorne doskočíme dole na úroveň mora. Keď zahneme za poslednú zákrutu, podráždene si vzdychnem, lebo v bode, kde sa tráva stretá s pieskom, už vidím zaparkované auto. Vo vzduchu cítiť pachť výfukových plynov, uväznených vo vystupujúcich úbočiach okolo nás.

„Aj tak si skvelá,“ pošepnem Dove.

Je zadychčaná, no napriek tomu si odfrkne. Považuje to za dobré preteky.

Dvere na šoférovej strane sú otvorené. Finn je napoly v aute, spolu vonku. Nohy má na stúpadle, jednu ruku vyloženú na streche, druhú na dverách. Hľadá na hladinu, ale keď Dove znovu zafuní, zacloní si oči a pozrie sa ku mne. Všimnem si jeho ustaraný výraz, a tak popchnem Dove bližšie k vozidlu. Pustím opraty, aby sa za ten čas, čo tu budeme, mohla napásť, no neskloní hlavu. Namiesto toho aj ona uprie pohľad k oceánu, ktorý sa rozprestiera stovky metrov pred nami.

„Čo je?“ spýtam sa.

V žalúdku mám motýle. Sledujem líniu jej pohľadu. Nad príbojom zazriem sivú hlavu, takú vzdialenú a splývajúcu s farbou rozbúreného mora, až takmer uverím, že sa mi to iba zdalo. Lenže Finnove zrenice by neboli také veľké, ak by si nebol istý. Ako inak, hlava sa objaví znova a tentoraz

jasne rozoznávam nozdry, také široké, že aj z tejto diaľky postrehnem ich červené vnútro. Potom sa zjaví aj zvyšok hlavy, za ňou krk lemovaný hrivou, prilepenou na kožu slanou vodou, a statné plecica, lesklé a vlhké. Vodný kôň sa prudko vynorí nad hladinu a majestátnym skokom prekoná spenný príboj, akoby išlo o poslednú obrovskú prekážku, ktorú musí zdolať.

Finn sa strhne, keď sa kôň rozbehne po pláži priamo k nám. Chytím ho za lakeť, hoci tlkot svojho srdca cítim až v ušiach.

„Nehýb sa,“ hlesnem. „Ne-hýb-sa-ne-hýb-sa-ne-hýb-sa!“

Utielam sa k tomu, čo do nás vtĺkali od malička – vodné kone milujú pohyblivý cieľ, zbožňujú naháňačku. V hlave si opakujem dôvody, prečo nás nenapadne. Stojíme bez pohnutia, nie sme pri vode, ale pri aute. Vodné kone neznášajú železo.

Nemýlila som sa. *Kelpia* prebehne okolo nás bez povšimnutia. Vidím, ako Finn preglga a ohryzok mu poskakuje v štíhľom krku. Rozumiem mu. Je extrémne ťažké ani sa nepohnúť, kým kôň znovu neskočí do oceána.

Opäť sú tu.

Takto je to každú jeseň. Moji rodičia neboli fanúšikmi pretekov, no aj tak poznám ten príbeh. Čím bližšie k novemburu, tým viac zvierat more vyvrhne. Ostrovania, ktorí chcú súťažiť v nadchádzajúcich pretekoch V znamení škorpióna, sa vo veľkých skupinách vydávajú na lov, aby si chytili čerstvých *capaill uisce*. Vždy je to nebezpečné, lebo tieto kone sú hladné a stále bažia za morom. Keď sa objavia nové *kelpie*, pre jazdcov je to signál, aby začali trénovať tie, ktoré chytili pred rokmi – kone vcelku poddajné, až kým neucítia vôňu jesene, čo sa prihovára mágii v ich vnútri.

Od októbra až do prvého novembra sa ostrov premení na mapu bezpečných a nebezpečných zón, pretože ak nie ste

jedným z jazdcov, netúžite byť nablízku, keď sa *capall uisce* rozzúri. Naši rodičia robili, čo mohli, aby nás uchránili pred všetkým, čo sa spája s *kelpiami*, ale nedalo sa tomu ujsť úplne. Priatelia neprišli do školy, lebo *capall* im v noci zabil psa. Cestou do Skarmouthu sme museli obchádzať zdochlinu – dôkaz súboja vodných koní s obyčajnými. Zvony na Kostole sv. Kolumbána sa rozozvučali uprostred dňa, lebo pochovávali rybára, ktorého *kelpie* zaskočili na brehu.

Ani Finnovi, ani mne netreba vysvetľovať, aké sú tieto tvory nebezpečné. Vieme to. Prežívame to každý deň.

„Podme,“ poviem mu.

So zrakom upretým na more a vystretými štíhlymi ramenami pôsobí veľmi mlado. Môj malý braček, aj keď v skutočnosti sa nachádza v tej čudesnej krajine-nekrajine – keď už nie je dieťa, no ešte ani muž. Odrazu pocítim nutkavú potrebu chrániť ho pred smútkom, ktorý prinesie október. No nie je to zármutok tohto októbra, čo ma trápi; ide o ten, ktorý sa už dávno skončil.

Finn mlčky skloní hlavu, stiahne sa späť do auta a bez toho, aby mi venoval aspoň jediný pohľad, zatvorí dvere. Už teraz je to zlý deň. A čo bude, keď sa vráti Gabe.

DRUHÁ KAPITOLA

SEAN

Syn mäsiara Beech Gratton práve zabil kravu a necháva mi krv odtiecť do vedra, keď sa ku mne donesú tie správy. Stojíme vo dvore za mäsiarstvom. Zvuk nášho mlčania znásobuje ozvena našich krokov na kamennej podlahe okolo. Je krásne a chladno. Som nepokojný, prestupujem z nohy na nohu. Dlažba pod nohami je nerovná, zvlhčená od koreňov stromov, ktoré tu už dávno nestoja, a flakatá, s hnedými a čiernymi škvrnami, fŕkancami a potôčkmi.

„Beech, už si to počul? Kone sa objavili,“ oznámi synovi Thomas Gratton, ktorý sa vynorí z otvorených dverí svojho obchodu. Vybral sa do dvora, no zarazí sa, keď ma zbadá. „Sean Kendrick. Nevedel som, že si tu.“

Mlčím a Beech zamrmle: „Zastavil sa, keď sa dopyčul, že zabíjam kravu.“

Ukáže na kravské telo bez hlavy a nôh, ktoré visí z drevenej trojnožky. Zem je celá od krvi, lebo Beech pod ňu nestihol položiť vedro. Na okraji leží kravská hlava, prevalená na bok. Pery Thomasa Grattona naznačujú, že by chceli Beechovi niečo povedať, ale zdržia sa. Ostrov Thisby je obývaný množstvom synov, ktorí sú pre otcov sklamaním.

„Tak si to zachytil, Kendrick?“ pýta sa ma Thomas Gratton. „To je dôvod, že si tu? Preto si tu bez koňa?“